

Sygn. akt VI Ka 358/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2022 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: stażysta Anna Mościcka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu Jarosława Hajduckiego

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2022 r. w Elblągu sprawy

D. W. (1) s. Z. i E. ur. (...) w E.

oskarżonego o czyn z art. 12a ust. 1 w zw. z art. 14 Ustawy z dnia 02 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 13 czerwca 2022 r. sygn. akt VIII K 1659/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 358/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 13 czerwca 2022r. w spr. VIII K 1659/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		D. W. (1)	Niekaralność oskarżonego Czyn przypisany w pkt. I wyroku	Informacja z KRK	k.372
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Informacja z KRK	Informacja została sporządzona przez podmiot do tego uprawniony, jej treść nie była kwestionowana przez strony, stąd dowód ten zasługuje na wiarygodność.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 4 art.5§2 , art. 7 kpk oraz art. 410 i 424 kpk	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut obrazy art. 4 k.p.k.</p> <p>W orzecznictwie przyjmuje się, że naruszenie tego przepisu nie może w ogóle stanowić samodzielnej podstawy apelacyjnej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2012 r., IV KK 211/12, LEX nr 1220924). Podnosząc zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. nie jest wystarczające odwołanie się w apelacji jedynie do zasady obiektywizmu, bez podania, jakie przepisy ją konkretyzujące zostały naruszone przez sąd I instancji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2007 r., V KK 390/07, LEX nr 353329). Przepis ten wyraża bowiem ogólną dyrektywę postępowania karnego, która jest konkretyzowana poprzez treść odpowiednich przepisów kodeksu postępowania karnego,</p>		

nakazujących lub zakazujących organom prowadzącym postępowanie karne dokonanie określonych czynności w przewidzianych tymi przepisami sytuacjach procesowych (np. art. 40 k.p.k., art. 170 § 2 k.p.k.). Powyższego wymogu analizowana apelacja nie spełnia. Stawiający ten zarzut skarżący wskazuje na błędną w jego mniemaniu ocenę wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków, a w szczególności pierwszej relacji P. L., a zatem zarzut ten stanowi w istocie zdublowanie zarzutów dotyczących oceny dowodów, co zostanie omówione przy okazji odniesienia się do zarzutu obrazy art. 7 kpk.

Zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

Wyrażona w tym przepisie zasada *in dubio pro reo* jest adresowana do organów postępowania karnego. Oznacza to, że dla oceny, czy nie został naruszony art. 5 § 2 k.p.k. nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd *meriti* rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien powziąć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2012 r., V KK 335/11, LEX nr 1163975). Argumentacja zawarta w uzasadnieniu sądu I instancji nie wskazuje na to, aby powziął on niedające się usunąć wątpliwości natury faktycznej i nie postąpił zgodnie z nakazem wynikającym z art. 5 § 2 k.p.k. Brak jest też przesłanek uzasadniających

stawianie temu sądowi zarzutu, że takich wątpliwości nie powziął.

Zarzut obrazy art. 424 § 1 k.p.k.

Niespełnienie wymogów z art. 424 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylecia wyroku, a braki w zakresie elementów składowych uzasadnienia wyroku tylko wówczas uzasadniają jego uchylecie, gdy prowadzą do wniosku, że sąd pierwszej instancji nieprawidłowo wydał wyrok (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r., IV KK 315/10, LEX nr 653737). W niniejszej sprawie takiego wniosku sformułować nie można, co czyni także ten zarzut niezasadnym.

Ponadto skoro pisemne uzasadnienie wyroku jest sporządzone po tym jak wyrok zapadł, to nawet stwierdzenie naruszenia art. 424§1kpk nie stanowi o wykazaniu względnej przyczyny odwoławczej z art. 438 pkt.2 kpk tj. takiej obrazy przepisu postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku.

Zarzut obrazy art. 7 i 410 k.p.k.

Zaprezentowane w apelacji argumenty mające uzasadniać obrazę przepisu postępowania – art. 7 kpk, a w konsekwencji wadliwość poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń stanu faktycznego, były chybione. Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób właściwy, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał prawidłowej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanego

w pkt. I wyroku przestępstwa, jak i subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazany przepis prawny. Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez sąd rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale również wszelkie dowody przeciwnie, a wszystkie one zostały ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Nie można zaś zgodzić się z zarzutem obrońcy, że sąd I instancji nieprawidłowo uwzględnił jako wiarygodny dowód pierwszą relację P. L. i że tylko ten dowód wskazuje na związek (...) z popełnionym przez P. L. przestępstwem, przy czym jest to tylko dowód z pomówienia, które należałoby ocenić ostrożnie, po zweryfikowaniu go poprzez przyzmat okoliczności wymienionych w uzasadnieniu apelacji. Bowiem skarżący pomija to, że w dniu 6 października 2018r. funkcjonariusze policji udali się na ulicę (...) w zw. ze informacją, że w jednym z pomieszczeń gospodarczych mężczyźni mają handlować papierosami, że i D. W. ma związek z takim procederem. I w wyniku weryfikacji tej informacji na miejscu zatrzymano osobę D. W. (1) oraz P. L. (2). Przy czym należy zwrócić uwagę na specyficzne zachowanie D. W. podczas tej czynności, gdy nie reagował na polecenia policjantów, nie chciał podać swoich danych, próbował się oddalić z tego miejsca, stawiał opór, a nadto dysponował kluczem do tego pomieszczenia, które zostało przez niego zamknięte na specyficzny tzw. „gołębiarski zamek”, a w którym potem ujawniono mienie służące do wytwarzania wyrobów tytoniowych

i alkoholu etylowego, bez wymaganych oznaczeń skarbowych akcyzy. Tak opisane w zeznaniach policjantów a wcześniej w notatkach okoliczności podjęcia interwencji oraz zachowanie oskarżonego uprawniało zaś do tego by uznać za logiczny wniosek z zeznań policjantki K. G., że oskarżony zachowywał się tak jakby bronił komórki i dostępu do niej (a więc jak strażnik, ochroniarz, co opisał przecież w swoich wyjaśnieniach P. L., który wiedział doskonale co znajduje się w komórce). A wobec tego nie można było podzielić poglądu obrony, że poza pierwszą relacją P. L. nie było innych dowodów czy ujawnionych w sprawie okoliczności, które by wskazywały na winę oskarżonego, że policjanci opisywali tylko przebywanie oskarżonego w pobliżu komórki. Bowiem już samo nietypowe zachowanie D. W. w czasie interwencji i dysponowanie oraz użycie przez niego klucza od komórki, przeczyło jego późniejszym wyjaśnieniom czy zeznaniom jego znajomych np. K. U., P.B., J.G. (które miały wskazywać na przypadkową obecność oskarżonego koło komórki, po tym jak odprowadził dzieci do szkoły, brak zaobserwowania przez te osoby by oskarżony chronił P. L.). Bowiem to nie relacje tych osób, nawet jeżeli nie dostrzegli „chroniącej” roli oskarżonego, ani konsekwentne wyjaśnienia oskarżonego, ale opisana przez policjantów postawa D. W. w czasie interwencji i zatrzymania (którą co do szczegółów obciążających oskarżonego obrońca pomija) wpisuje się logicznie i stanowi spójną całość z opisem roli oskarżonego w procedurze prowadzonym w komórce, do której dostępu oskarżony z takim zaangażowaniem bronił, a

wynikającym z pierwszej relacji P. L.. P. L. został bowiem również zatrzymany i według A.K. już wówczas potwierdzał, że działał wspólnie D. W., co poświadczył w złożonych tego dnia wyjaśnieniach. Analizując te wyjaśnienia należy zaś zwrócić uwagę na to, że P. L. obciążał w nich nie tylko oskarżonego, ale i siebie, robił to zaś w sposób logiczny i szczegółowy, co pozwoliło taką relację uznać za wiarygodną. Tym bardziej, że nie krył swojej znaczącej roli w zarzucanym procederze, podając iż D. W. był „strażnikiem, ochroniarzem”, co rozsądnie wytłumaczył tym, iż oskarżony jest osobą od niego młodszą i roslą, a do komórki po alkohol czy papierosy przychodziły kupować je osoby agresywne, pod wpływem alkoholu, stąd się bał. Ponadto treść pierwszych obszernych wyjaśnień P. L., w których opisywał proceder związany z wyrobem i handlem ujawnionymi w komórce produktami oraz rolą D. W., jako spójny i z wynikiem przeszukania komórki, faktem zatrzymania przy komórce D. W., ujawnienia przy oskarżonym klucza od komórki, w sytuacji gdy to D. W. zamknął komórkę by uniemożliwić do niej dostęp policjantom (a gdyby znalazł się przypadkowo przy komórce i nie pełnił roli opisanej przez P. L. w wyjaśnieniach to nie miałby powodu by utrudniać policjantom dostępu do jej wnętrza), gdyż był tam zastosowany tzw. „zamek gołębiarski” który należało traktować w nietypowy sposób (a oskarżony potrafił go obsługiwać), stawiany przez oskarżonego opór, niechęć do podania swoich danych, to wszystko stanowiło spójną i logiczną całość, która pozwalała na przypisanie oskarżonemu pomocnictwa w sposób opisany w pkt. I zaskarżonego wyroku,

nawet jeżeli K. U. czy inni znajomi oskarżonego starali się swoimi zeznaniami wesprzeć jego wersję. Przy czym i bagatelizowanie przez obrońcę uwag poczynionych przez sąd I instancji co do ilości kluczy od komórki, gdy sąd w ten sposób chciał wykazać nieścisłości pomiędzy relacjami poszczególnych osób, nie mogło posłużyć – wobec powyższych rozważań i przytoczonych dowodów oraz okoliczności-do jednoznacznego wykazania, że oskarżony nie popełnił przypisanego mu czynu, a wynikającego z pierwszych wyjaśnień P. L..

Oczywiście, należało dostrzec zmianę depozycji przez P. L. w toku postępowania karnego, a także to iż świadkowie (P.B., J.G.) wspominali o tym, że P. L. miał być w trakcie zatrzymania pod wpływem alkoholu (co w kolejnych zeznaniach podnosił też P. L.). Jednak swoje wyjaśnienia, w których obciążył i siebie i D. W., to P. L. złożył nie zaraz po zatrzymaniu, tylko po pięciu godzinach od zatrzymania, gdy alkohol naturalnie wydalal się z organizmu, a z zeznań policjantów nie wynikało by doszło do przesłuchania osoby nietrzeźwej. Ponadto sama logiczna, pełna szczegółów, treść tej pierwszej relacji P.L., która wpisywała się rzeczowo w okoliczności zw. z przebiegiem interwencji policji i przeszukania komórki, a także prezentowaną wówczas postawą D. W., to nie wskazywała na to by relacja ta została złożona przez osobę, która opisywała okoliczności oderwane od rzeczywistości, będące tylko wytworem jej wyobrażeń w stanie po nadmiernym spożyciu alkoholu, czy na to by były to wyjaśnienia świadczące o uknuciu intrygi mającej na celu kłamliwe pomówienie D. W.. Zawarte w

tych wyjaśnieniach prostolinijne przyznanie się przez P. L. do wiodącej roli w wytwarzaniu i handlu wyrobami bez znaków akeyzy powodowało też, że trudno było jego wyjaśnienia traktować jako służące do złagodzenia własnej odpowiedzialności karnej. Nadto P. L. będąc przesłuchany w charakterze podejrzanego nie był zobowiązany do składania obszernych relacji, mógł skorzystać - w ramach prawa do obrony- z odmowy składania wyjaśnień, a mimo to je złożył i to zawierając w nich wiele szczegółów, co świadczy o szczerości tej depozycji, zawierającej przecież – poza opisem roli oskarżonego D. W. -samooskarżenie, a także jej wiarygodności. Co prawda P. L. w kolejnych relacjach, słuchany jako świadek, zmienił swoją poprzednią wersję i starał się wykazać, że D. W. na miejscu zdarzenia znalazł się przypadkowo, bez związku z procederem P. L., ale należy zauważyć, że zeznania te P. L. złożył już po tym jak wobec jego osoby zapadł prawomocny wyrok i nie był on już zainteresowany w tym by potwierdzać udział D. W. w procederze, z którego sam został już rozliczony i ukarany, bo nie miał już do tego motywacji. Ponadto po złożeniu zeznań P. L. odczytano poprzednie wyjaśnienia, przy czym nie potrafił on w sposób wystarczający do ich zakwestionowania, wyjaśnić skąd taka treść szczegółowej relacji zawartej w protokole przesłuchania; w zakresie zatrzymania i jego i oskarżonego składał relacje w których starał się umniejszyć lub pominąć postawę D. W. wynikająca z zeznań policjantów czy notatek, a dotyczącą np. zamknięcia komórki zaopatrzonej w specyficzny „zamek gołębiarski” przez oskarżonego; przyznając że

czasami mu grożono starał się to zbagatelizować i twierdził że nigdy nie prosił oskarżonego o pomoc jak przychodzili agresywni klienci. Jednak z takiej relacji P. L., a także zasad logiki i doświadczenia życiowego czy zawodowego należy wywieść, że faktycznie po zakup alkoholu zgłaszają się często osoby nietrzeźwe, agresywne, co logicznie tłumaczy, iż będący w wieku prawie 70 lat P. L. mógł się takich osób obawiać, a wobec tego „zatrudnił” młodszą i sprawniejszą osobę do ochrony tj. oskarżonego, nawet jeżeli oznaczało to dzielenie się niezbyt wysokim zyskiem osiąganym z nielegalnego procederu związanego z wytwarzaniem i handlem wyrobami bez znaków akcyzy, co szczerze P. L. opisał w pierwszych wyjaśnieniach. Przy czym logika wskazuje też na to, że ochrona ta nie mogła się ograniczać tylko do kilku minut, rano, po tym gdy oskarżony odprowadził dzieci do szkoły, gdyż w pierwszych wyjaśnieniach P. L. zaznaczył, że często do niego przychodziły osoby agresywne, pod wpływem alkoholu, oskarżony obserwował czy wszystko jest w porządku, on sobie z takimi agresywnymi radził, odpędzał ich, ale przecież trudno przyjąć by takie osoby agresywne miały przychodzić tylko rano, bo wtedy D. W. po odprowadzeniu dzieci do szkoły mógłby wobec takich osób interweniować w sposób wynikający z opłacanej przecież przez P. L. jego roli „strażnika, ochroniarza”. Skoro zaś P.L. nie wspominał by obok D. W. ktoś inny jeszcze był jego strażnikiem, ochroniarzem, a nadto nie miałby już przecież pieniędzy na kolejnego ochroniarza z 400 zł osiąganego miesięcznego zysku ze swojej działalności, gdy agresywnych klientów mógł się spodziewać nie

tylko rano ale przez cały czas działalności, to należało twierdzenia obrońcy starającego się wykazać, że oskarżony przychodził pod komórkę i przebywał tam kilkanaście-kilkadziesiąt minut, zazwyczaj w godzinach porannych i stąd nie mógł zapewnić opisywanej przez P. L. w pierwszych wyjaśnieniach ochrony, za oderwane od stanu sprawy i nieprzekonywujące.

A w świetle powyższych rozważań, to ocena wiarygodności poszczególnych dowodów, a w szczególności pierwszych wyjaśnień P. L. przyjęta przez sąd I instancji, nie może być uznana za dowolną i naruszającą art. 7 kpk oraz art. 410 kpk, skoro co do zasady, to pierwsza depozycja P. L. wpisuje się w treść dowodów dot. przebiegu interwencji z 6.10.2018r. i opisanego w nich zachowania D. W. wskazującego na zachowanie przypisane mu w pkt. I zaskarżonego wyroku. Należy też zaznaczyć, że z akt pozostałych spraw, z których sąd orzekający przeprowadził dowód, mimo że nie zawierają one wprost dowodu winy oskarżonego, to zawierały dowody wskazujące na okoliczności pomocne przy konstruowaniu ustaleń faktycznych, a dot. prowadzenia w pomieszczeniu gospodarczym przy ul. (...) w E. obrotu wyrobami akcyzowymi bez znaków akcyzy; zaś akta o sygn. (...) to akta podstawowe niniejszej sprawy, z której, po wniesieniu sprzeciwu od wyroku nakazowego, wyłączono sprawę zarzutu dot. D. W. i założono nowe akta o sygn. VIII K 1659/20.

Wniosek

<p>O zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego,</p> <p>ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowni I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn dla których zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 4 art.5§2 , art. 7 kpk oraz art. 410 i 424 kpk oraz argumenty przytoczone na jego poparcie, należało uznać za niezasadne.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>Błędów w ustaleniach faktycznych będących wynikiem obrazy prawa procesowego przyjętych za jego podstawę, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Jak wyżej wskazano to zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 4 art.5§2 , art. 7 kpk oraz art. 410 i 424 kpk, okazał się niezasadny. Stąd nie było podstaw do stwierdzenia, iż sąd I instancji dokonał nieprawidłowych, błędnych ustaleń faktycznych, które miały być wynikiem zarzucanej obrazy ww przepisów prawa procesowego. Skarżący argumentami z apelacji, które odwoływały się tylko do okliczności korzystnych dla oskarżonego, nie wykazał by doszło</p>		

do naruszenia art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk czy błędnych ustaleń faktycznych. W szczególności do wysunięcia takiego twierdzenia niewystarczające jest to, że przyjęte przez sąd I instancji założenia dowodowe i zaprezentowana ocena poszczególnych dowodów w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie odpowiada preferencjom skarżącego wyrok, który chciałby aby uwzględnić tylko dowody odciażające. Jednak wbrew tym twierdzeniom, to nie można odmówić wiarygodności dowodom obciążającym, z powodów wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i tych zaprezentowanych powyżej. Mając bowiem na uwadze wymowę całego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, wynikających z niego okoliczności dot. zachowania oskarżonego w dniu 6.10.2018r. w powiązaniu z treścią pierwszej relacji P. L., to nie sposób podważyć prawidłowości poczynionych ustaleń stanu faktycznego, przemawiającego za sprawstwem oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa.

Wniosek

O zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Z przyczyn dla których zarzuty obraży przepisów postępowania i

błędów w ustaleniach faktycznych, które miały być wynikiem ww obraży prawa procesowego oraz argumenty przytoczona na ich poparcie, należało uznać za niezasadne.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Cały zaskarżony wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Z przyczyn dla których zarzuty obraży przepisów postępowania i błędów w ustaleniach faktycznych, które miały być wynikiem ww obraży prawa procesowego oraz argumenty przytoczona na ich poparcie, należało uznać za niezasadne. Stąd nie było podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku w kierunku uniewinnienia oskarżonego, czy innym, gdy i odpłata karna, wymierzona przy zastosowaniu dobrodziejstwa z art. 37a kk, nie była rażąco surowa.</p> <p>Nie było też podstaw z art. 437§2 kpk zdanie drugie do uwzględnienia wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, gdyż nie zachodzą podstawy z art. 439§1kpk, 454 kpk ani nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.</p>	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt. II	W ustalonych okolicznościach sprawy, pomimo iż apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, to zachodziły podstawy do zwolnienia oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego z uwagi na sytuację materialno-rodzinną (art. 624§1kpk).

7. PODPIS
